

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 179/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 60/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2008 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 60/03.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Dnes je presne 5 rokov (!) od doby, kedy som bardejovskému súdu osobne do jeho podateľne doručil svoju žalobu o neplatnosť platobného výmeru na nájomné a služieb spojených s účinnosťou od 1. IV. 2001, a to zo dňa 23. III. 2003, ktorá smerovala proti Okresnému stavebnému bytovému družstvu v B. (ďalej len „OSBD“). Urobil som to preto lebo tento mnou napadnutý právny úkon nemal vôbec svoje zákonné opodstatnenie a nespĺňal predpísané náležitosti nielen po vecnej, ale aj formálnej stránkach. Hneď v úvode je treba pripomenúť, že v r. 2003 od podania tejto mojej žaloby až do konca roka bardejovský súd s touto vecou nerobil absolútne nič.

V nasledujúcom roka 2004 sa prvostupňový súd už začal akože činiť a po výzve na zaplatenie súdneho poplatku a šetrení mojich majetkových a iných pomerov na jeho oslobodenie ma, ktoré, vykonal absolútne nedostatočne a veľmi povrchné, chcel so mnou skončiť najskôr tak, že mi toto oslobodenie nepriznal, keďže ja som na zaplatenie tohto súdneho poplatku 1 000.- Sk jednoducho nemal a takto mal zámer v procesnej rovine toto súdne konanie zastavením ukončiť, ale potom ho napadla iná vec; a síce to, že ja som svoje odvolanie proti uložennej povinnosti zaplatiť súdny poplatok podal údajne oneskorene a tak súdu prišla vhodná príležitosť na to, že svojím uznesením, zo dna 28. IX. 2004 moje odvolanie odmietol práve z toho dôvodu. No, nepomohlo ani moje ďalšie odvolanie proti tomuto uzneseniu okresného súdu lebo krajský prešovský súd na moje odvolanie nedal a prvostupňové rozhodnutie svojím uznesením sp. zn. 4 Co 333/04, zo dňa 22. XII. 2004, bezvýhradne potvrdil, čím ma súdy dostali úplne do úzkych a keďže ja som súdnej výzve na zaplatenie súdneho poplatku ani naďalej kladne vyhovieť nemohol, prvostupňový súd následne svojím uznesením, zo dňa 4. XI. 2005, konanie vo veci zastavil. Proti tejto skrivodlivosti som sa síce bránil ďalším svojím odvolaním, zo dňa 23. XI. 2005, ale keďže už potom som naozaj žiadneho iného východiska nemal lebo som si bol svojím duchom úplne istý, že s tým nepochodím, nakoniec som súdny poplatok len za požičané (v tomto čase, bolo už vianočné obdobie - pozn.) uhradil, na základe čoho bardejovský súd svoje prvé uznesenie o zastavení tohto konania následným, zo dňa; 22. II. 2006 zrušil. Potom som svojím dôležitým písomným podaním pre bardejovský súd, zo dňa 13. IX. 2006, mu oznámil, že môže túto moju záležitosť prejednať na vypísanom súdnom pojednávaní v deň 26. X. 2006 aj v mojej osobnej neprítomnosti s vyhlásením rozsudku, keď dostatočne

prihliadne na všetko, čo som tam uviedol. Takto prvostupňový súd v uvedený deň naozaj vyniesol svoj rozsudok v merite sporu, ale tak, že moju žalobu veľmi ľahkovážne v celom rozsahu zamietol. A keďže tento rozsudok som pokladal dokonca za úplne svojvoľný, ba až škandalózne, dňa, 14. XII. 2006 som sa proti nemu odvolal, ale keďže na znovuzaplatenie súdneho poplatku za odvolanie - tentokrát až vo výške 3 000.- Sk som nemal ani toľko ako na tých tisíc, znovu som požiadal súd o zbavenie ma tejto povinnosti z jeho strany oslobodením ma v súlade so zákonom čím sa bardejovský súd ocitol vo svojom „živle“ a začali vášnivo šetriť opäť moje osobné, rodinné, zárobkové, sociálne, finančné, zdravotné a bohvieako nazvať ešte aj iné pomery, čo mu je tak vlastné a v čom sa asi aj najviac vyžíva, ako keby mu to všetko nebolo známe aj z iných mojich káuz, ktoré sú na dennom poriadku, takže už sa stalo, že najmä bardejovský súd šetrí tieto moje pomery aj trikrát do týždňa! A teraz musím iba čakať po dlhšej pauze, že ako s vecou ďalej naloží odvolací prešovský súd a hlavne ako sa to všetko skončí v merite sporu a dokedy to bude trvať.»

Sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 60/03 porušil jeho základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 80 000 Sk.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, pokiaľ rozhoduje o čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. o námietke porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa ustanovenia § 53 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zo sťažnosti a z jej príloh, ale najmä zo spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 60/2003 ústavný súd zistil, že sťažovateľ nevyužil všetky zákonné možnosti na nápravu, keďže dosiaľ nepodal sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Sťažovateľ nevyužil účinný prostriedok, ktorý mu poskytol zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, preto ústavný súd v tejto časti odmietol jeho sťažnosť ako neprípustnú.

Sťažovateľ namieta aj dĺžku konania vo veci. Pri posudzovaní otázky, či v konaní okresného súdu došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

Z predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 60/2003 vyplýva, že tento v určitých prípadoch nepostupoval bez prieťahov, ale toto jeho konanie v zmysle konštantnej judikatúry ústavný súd hodnotí ako ojedinelý prieťah. Plynulosti konania bránil aj postup sťažovateľa, ktorý včas neuhradil súdne poplatky, ako aj poplatky za podané opravné prostriedky.

V tejto časti ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorej sťažovateľ namieta (III. ÚS 170/06).

Keďže ústavný súd neprijal sťažnosť na ďalšie konanie, nerozhodol ani o požadovanom uložení povinnosti konať a o priznaní primeraného zadosťučinenia.

V tejto časti ústavný súd vyhodnotil sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2008